

Царь и войникъ.

(Народна приказка)

лужилъ единъ войникъ двайсетъ години на царя и никога не го е видѣлъ. Наканилъ се веднажъ, та отишелъ при него.

— За кого дойде, войниче? запиталъ го царьтъ.

— Служилъ съмъ двайсетъ години, а пъкъ още не съмъ видѣлъ какъвъ царь имаме, отговорилъ войникътъ. Искамъ сега да го видя.

— Добрѣ. Ами научи ли нѣщо, като си служилъ двайсетъ години? пакъ го запиталъ царьтъ.

— Кой, азъ ли?

— Да, ти!

— Е, научихъ, отговорилъ войникътъ.

И започналъ царьтъ кротко да го разпитва.

— Войникъ, обърналъ се царьтъ, като си научилъ нѣщо, я тогазъ кажи ми, далечъ ли е края на земята?

— Не е далечъ! бързо отговорилъ войникътъ.

— Ами отъ гдѣ знаешъ, че не е далечъ?

— Не е далечъ, защото сутринъ слънцето изгрѣе, а пъкъ вечеръ залѣзе. . . .